

A Kinnah (Elegy) Marking the 25th Anniversary of the Horrific AMIA Attack

קינה לציון 25 שנה להתקפה הנוראה על המרכז הקהילתי היהודי בבואנוס איירס (AMIA)

On the morning of the tenth of Av, the Temple in Jerusalem was still burning.

Almost two thousand years later, on that same day, the tenth of Av 5754, at 9:53am, 85 people were murdered and another 300 wounded when terrorists blew up the AMIA Jewish community center in Buenos Aires. It was the deadliest attack against Jews in the Diaspora since the Shoah.

בבקר של י' באב עדין בערו שרידי המקדש בירושלים.
כמעט אלפים שנה מאחר יותר, בעצם היום הזה ממש, ב-י' באב תשנ"ד, בשעה 9:53 בבקר, נרצחו שמונים וחמשה בני אדם
ונפצעו שלוש מאות בני אדם, כאשר מחבלים בני עולה פוצצו את המרכז הקהילתי היהודי בבואנוס איירס.
היתה זו ההתקפה הרצחנית ביותר כנגד יהודים בגולה מאז אימי השואה.

Explosion rocks the city.
The Jewish center shattered, in ruins.
A shofar blasts
and not even a still, small sound is heard.
Deafening silence.

פיצוץ הרעיד את העיר.
המרכז היהודי התנפץ, פלו בהרבות.
שוֹפָר תקע
אך שום קול דממה דקה לא נשמע.
שתיקה מחרשת אזנים.

And then the screams--the shrieks, the cries.
Bodies torn apart, strewn everywhere, blood flows.
Sirens, police, firefighters,
Israeli recovery teams combing through the rubble.
Who alive, who dead. Who by stone, who by suffocation, who by fire.

ואז – היללות, הזעקות, קול הבכי.
גופות שסועות, משלכות לכל עבר, דם זורם.
צופרים, משטרה, כבאים,
חילת חלוצי ישראלית סורקת את ההרבות.
מי יחיה ומי ימות. מי בסקילה ומי בחניקה. מי באש.

Families waiting. Where is God? a boy wails.
His sister, Cynthia Veronica, found among the dead.
Another boy, not yet bar mitzvah,
clasps his brother, his parents.
Their sister, daughter, Yanina, named among the dead.

משפחות ממתונות. א-להים, איפה? נער מקונן.
גופת אחותו, סינטיה ורניקה, בין המתים.
נער אחר, טרם חגג את הגיעו למצוות,
נצמד לאחיו, להוריו.
שמה של אחותם, בתם, ינינה, נמנה בין המתים.

A woman lay in hospital
in stunned silence.
Her five year old son, Sebastian,
struck by a fragment on their morning walk, dead.

אשה מוטלת בבית החולים
שתיקה מאבנת.
בנה בן החמש, סבסטיאן,
נפגע מרסיס בעת טיול הבקר שלהם, מת.

In a tent near the devastation, a family sits seven days,
waiting for Susy – mother, wife.
Finally, the news.
Now home,
for seven days they sit again.

באהל ליד ההריסות, משפחה יושבת שבועה ימים,
ממתנה לסוזי – אם, רעינה.
וסוף סוף הידיעה.
הביתה,
שבועה ימים ישבו שנית.

Twenty-five years later, families doubly betrayed:
The violence of murdered loved ones,
the violence of justice not done.
No terrorists apprehended, not one.

עשרים וחמש שנים מאחר יותר, פעמים נבגדו:
האלימות שבהריגת אהוביהם,
האלימות של צדק שלא נעשה.
שום מחבל לא נלכד, אף לא אחד.

For twenty-five years,
coverups, obstructions, an honest prosecutor assassinated.
"Justice!" the still boiling blood of the murdered Zecharya demands.
Yet there is no justice.

במשך עשרים וחמש שנים,
חפוי, מכשולים, תובע ישראל נרצח.
"צדק!" זועק דמו הרוחח של זכריה.
אך אין קול ואין עונה.

From the ground, the blood seeps still.
The cries remain unstilled.
“O Earth, do not cover my blood,
and let there be no resting place for my cry,” Job implores.

הדם עֲדִין מִפֶּעַע בְּאֲדָמָה.
הַזְעָקָה טָרַם גּוֹעָה.
”אָרֶץ אֵל תִּכְסֵי דָמִי,
וְאֵל יְהִי מְקוֹם לְזַעְקָתִי,” הִתְחַנֵּן אִיּוֹב.

Undying love will defeat undying hate,
and overpower death.
Twenty-five years later, the bereaved love,
marry, create families.
They serve *Am Yisrael* and all people —
this is our path too.
But they do not forget, and we do not forget.

אֶהְבֶּה שְׂאִין לָהּ קֶץ תְּבִיס אֶת הַשְּׂנֹאָה הַנִּצְחִית,
וְתִגְבֵר עַל הַמּוֹת.
עֲשִׂים וְחַמֵּשׁ שָׁנִים מֵאַחַר יוֹתֵר, הָאֲבָלִים אוֹהֲבִים,
נְשׂוּאִים, מְקִימִים מִשְׁפָּחוֹת.
הֵם מְשִׁרְתִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל וְאֶת כָּל הָאֲנוּשׁוֹת –
זוֹ גַם דְּרָכֵנוּ שְׁלֵנוּ.
אֲךָ הֵם לֹא שָׁכְחוּ, וְאֵף אֲנַחְנוּ לֹא שָׁכְחָנוּ.

“The voice of your brother’s bloods cry out to Me!” says the Lord.
All of the bloods
of all our brothers
and all of our sisters.
They cry out for justice,
they will not be stilled,
they will be heard.

”קוֹל דָּמֵי אֶחִיד צוֹעֲקִים אֵלַי” אָמַר ה'.
הַדָּמִים כָּלֵם
כָּל אֶחָיוֹנוּ
כָּל אֶחָיוֹתֵינוּ.
זוֹעֲקִים וְדוֹרְשִׁים צְדָק,
אִישׁ לֹא יִשְׁתִּיק אוֹתָם,
קוֹלָם יִשְׁמַע.

This Kinnah was composed by Rabbi Avi Weiss, translated into Hebrew by Prof. Avigdor Shinan and vocalized by Araleh Admanit. Rav Avi wishes to thank Rabbi Ezra Seligsohn and others for their input and encouragement.

קִינָה זוֹ נִתְחַבְּרָה בְּיַד הָרַב אָבִי וַיִּיס וְתַרְגֵּמָה לְעִבְרִית בְּיַד פְּרוֹפ' אָבִיגְדוֹר שְׁנָאן (נְקוּדָה: אֶהְרָלָה אֲדַמְנִית).
הַמְחַבֵּר מְבַקֵּשׁ לְהוֹדוֹת לְרַב עֲזָרָא סְלִיגְסוֹן וְלְכָל הָאֲחֵרִים עַל תְּגוּבוֹתֵיהֶם וְעַל דְּבָרֵי הָעִידוּד.